

Nāciet pie Viņa lūgšanā un ticībā

PREZIDENTS TOMASS S. MONSONS

Paļaujies uz To Kungu no visas sirds un nepaļaujies uz sava prāta gudrību, bet domā uz To Kungu visos savos ceļos, tad Viņš darīs līdzenas tavas tekas.¹ Tā runāja gudrais Salamans, Dāvida dēls, Israēla ķēniņš.

Jēkabs, Nefija brālis, paziņoja: „Raugieties uz Dievu ar stingru prātu un lūdziet Viņu ar lielu ticību.”²

Šajā atklāšanā, atklāsmē, kas tika dota pravietim Džozefam Smitam, Tas Kungs teica: „Griezieties pie Manis katrā domā, nešaubieties, nebaidieties.”³

Šis dievišķi iedvesmotais padoms nāk pie mums kā kristāldzids ūdens izkaltušai zemei.

Mēs dzīvojam nemierīgos laikos. Ārstu kabineti ir pilni ar cilvēkiem, kurus nomāc gan emocionālas problēmas, gan arī fiziskas ciešanas. Tiesas ir pārpildītas ar šķiršanās prāvām, jo cilvēkiem ir neatrisinātas problēmas. Personāla vadība valdībā un rūpniecībā strādā garas stundas, pūloties palīdzēt cilvēkiem tikt galā ar viņu problēmām.

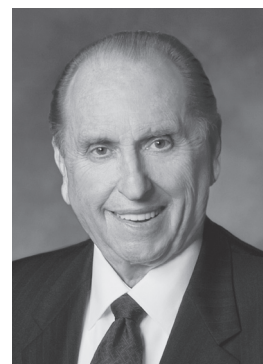
Kāds no personāla vadības darbiniekiem, kuram tika uzdots izskatīt maznozīmīgas

sūdzības, noslēdza drudžaini rosīgo dienu, jokodamies uz sava darba galda novietojot mazu zīmīti tiem, kuriem bija neatrisinātas problēmas. Uz tās bija rakstīts: „Vai jūs mēģinājāt lūgt?” Tas, ko viņš iespējams neaptvēra, bija tas, ka šis vienkāršais padoms varēja atrisināt vairāk problēmu, atvieglot vairāk ciešanu, atturēt no vairāk pārkāpumiem un atnest lielāku prieku un apmierinātību cilvēku dvēselēm nekā jebkas cits.

Izcilam amerikāņu tiesnesim reiz uzdeva jautājumu, ko mēs kā pasaules valstu pilsoņi varētu darīt, lai samazinātu noziedzību un nepaklausību likumam un lai ienestu savās dzīvēs un savā tautā mieru un apmierinātību. Viņš piesardzīgi atbildēja: „Es ieteiktu atgriezties pie tradicionālām vērtībām, pie ģimenes lūgšanas.”

Spēks lūgšanā

Vai mēs kā cilvēki neesam pateicīgi par to, ka ģimenes lūgšana mums ir kaut kas tāds, kas nav novecojis? Nav brīnišķīgāka skata visā pasaulē par ģimeni, kas kopīgi lūdz. Bieži citētam izteicienam „Ģimene, kas lūdz kopā, paliek kopā” patiešām ir dziļa jēga.

Tas Kungs pavēlēja, lai mums būtu ģimenes lūgšana, kad Viņš teica: „Lūdziet Tēvu vienmēr Manā Vārdā savās ģimenēs, lai jūsu sievas un jūsu bērni varētu tapt svētīti.”⁴

Vai jūs man pievienosieties, kad mēs palūkosimies uz tipisku Pēdējo Dienu svēto ģimeni, kas lūdz To Kungu? Tēvs, māte un visi bērni ir nometušies ceļos, noliekuši savu galvu un aizvēruši acis. Mājas piepilda jauks mīlestības, vienotības un miera gars. Vai jūs domājat, ka tēvam, kurš dzird savu mazo dēlu lūdzam Dievu par to, lai tēvs rīkotos pareizi un būtu paklausīgs Tā Kunga pavēlei, būs grūti dzīvot atbilstoši sava mīļotā dēla lūgšanai? Vai jūs neticat, ka jaunie, kas dzird savu mīļoto māti lūdzam To Kungu, būs iedvesmota, izvēloties savu dzīvesbiedru, lai viņa varētu sagatavoties tempļa laulībai, centīsies rīkoties atbilstoši savas mātes, kuru viņa tik ļoti mīl, pazemīgajam lūgumam? Vai mēs nesāksim ievērot to, kā ģimenes brīnišķīgie dēli izaug par jauniem vīriešiem ar milzīgu vēlēšanos kalpot par misionāriem, kad tēvs, māte un katrs no bērniem nopietni lūdz, lai šie dēli dzīvotu cienīgi tā, lai noteiktā laikā tie varētu saņemt aicinājumu kalpot par Tā Kunga vēstnešiem Baznīcas misijās?

Es esmu pārliecināts, ka ģimenes lūgšana bija par iedvesmu vēstulei, kuru pirms dažiem gadiem uzrakstīja jauna Pēdējo Dienu Svēto meitene, kura apmeklēja Kolorado vidusskolu. Skolniekiem bija uzdots uzrakstīt vēstuli kādam dižam cilvēkam pēc pašu izveles. Daudzi savas vēstules rakstīja plaši pazīstamiem sportistiem, ievērojamiem astronautiem, Savienoto Valstu prezidentam un citām slavenībām. Taču šī jaunā meitene, savu vēstuli rakstīja savam tēvam, un savā vēstulē viņa rakstīja: „Es nolēmu šo vēstuli rakstīt tev, tēti, jo tu esi dižākais cilvēks, kuru es jebkad esmu pazinusi. Manas sirds lielākā vēlēšanās ir, lai es dzīvotu tā, ka man būtu privilēģija atrasties blakus tev un mātei, kā arī citiem ģimenes locekļiem celestiālajā valstībā.” Šīs meitenes tēvs nekad nebija saņēmis dārgāku vēstuli.

Veltot mūsu ģimenes lūgšanu un mūsu personīgo lūgšanu Tam Kungam, darīsim to ar ticību un uzticību Viņam. Atcerēsimies Pāvila padomu ebrejiem: „Jo tam, kas pie Dieva griežas, nākas ticēt, ka Viņš ir un ka Viņš tiem, kas Viņu meklē, atmaksā.”⁵ Ja kāds no mums ir vilcinājies uzklaut padomu lūgt vienmēr, tad šis brīdis ir vispiemērotākais, lai sāktu to darīt. Viljams Kaupers

paziņoja: „Sātans dreb, kad redz vājāko svēto nometušos uz ceļiem.”⁶ Tiem, kas uzskata, ka lūgšana ir fiziskas vai intelektuālas vājības pazīme, vajadzētu atcerēties, ka cilvēks nekad nav bijis dižāks kā tad, kad ir nometies ceļos.

Mēs nevaram zināt, kas ir ticība, ja tās mums nekad nav bijis, un mēs to nevaram iegūt, kamēr noliedzam to. Ticība un šaubas nevar vienlaicīgi pastāvēt vienā un tajā pašā prātā, jo viens izkļiedē otru.

Pieņemt Viņa uzaicinājumu

Ja mūsu vēlēšanās ir atnest visas šaubas un aizstāt tās ar pastāvīgu ticību, mums ir jāpieņem uzaicinājums, kas tika izteikts jums un man Jēkaba vēstulē:

„Bet, ja kādam no jums trūkst gudrības, tas lai to lūdz no Dieva, kas visiem dod devīgi un nepārmezdams, un viņam taps dots.

Bet lai viņš lūdz ticībā, nemaz nešaubīdamies, jo, kas šaubās, līdzinās vēja dzītam un mētātam jūras vilnim.”⁷

Šis solījums rosināja jaunekli Džozefu Smitu meklēt Dievu lūgšanā. Viņš paziņoja mums ar saviem paša vārdiem:

„Beidzot es nācu pie slēdziena, ka man . . . jādara tas, ko ieteic Jēkabs, proti, jāprasa Dievam. Beidzot es nolēmu lūgt no Dieva, secinot, ja Viņš deva gudrību tiem, kam tās nepietika, un deva brīvi un nepārmeta, es varētu uzdrošināties.

Tā, atbilstoši šai manai apņēmībai lūgt no Dieva, es devos uz mežu, lai pamēģinātu. . . . Tā bija pirmā reize manā mūžā, kad es mēģināju, ko tādu, jo sava nemiera pārņemts, es nekad vēl nebiju mēģinājis lūgt balsi.”⁸

Tad nu, ja mēs esam vilcinājušies lūgt Dievu mūsu mūžīgo Tēvu tikai tāpēc, ka vēl nekad nebijām mēģinājuši lūgt, mēs noteikti varam smelties drosmi no Džozefa Smita piemēra. Bet atcerēsimies, ka mums ir jālūdz ticībā un nemaz nešauboties, tā kā to darīja pravietis.

Tas bija ar ticību, nemaz nešauboties, kad Jareda brālis kā atbildi uz savu lūgumu redzēja Dieva pirkstu pieskaramies akmeņiem.⁹

Tas bija ar ticību, nemaz nešauboties, kad Noa uzbūvēja šķirstu, paklausot Dieva pavēlei.¹⁰

Tas bija ar ticību, nemaz nešauboties, kad Ābrahāms bija gatavs ziedot savu mīļoto Īzāku kā upuri.¹¹

Tas bija ar ticību, nemaz nešauboties, kad Mozus veda Israēla bērnus no Ēģiptes cauri Sarkanai jūrai.¹²

Tas bija ar ticību un nemaz nešauboties, kad Jozua

un viņa sekotāji sagrāva Jērikas mūrus.¹³

Tas bija ar ticību un nemaz nešauboties, kad Džozefs redzēja Dievu, mūsu mūžīgo Tēvu, un Jēzu Kristu, Viņa Dēlu.¹⁴

Skeptiķis varētu teikt, ka šie dižie ticības stāsti notika sen atpakaļ un ka laiki ir mainījušies.

Vai laiki patiešām ir mainījušies? Vai mēs šodien tāpat kā vienmēr nemīlam savus bērnus un negribam, lai viņi dzīvo taisnīgi? Vai mums šodien tāpat kā vienmēr nav nepieciešamas Dieva sargājošās rūpes? Vai mēs šodien tāpat kā vienmēr neatrodamies Viņa žēlastībā un nesam Viņam parādā par dzīvību, ko Viņš mums ir devis?

Laiki patiesībā nav mainījušies. Lūgšana turpina sniegt spēku — garīgu spēku. Lūgšana turpina sniegt mieru — garīgu mieru.

Ticība darbībā

Lai kur arī mēs atrastos, mūsu Debesu Tēvs var dzirdēt un atbildēt uz lūgšanu, kas teikta Viņam ticībā. Tas jo īpaši ir spēkā visās pasaules misijās. Prezidējot Kanādas misijā prezidenta Deivida O. Makeja (1873–1970) vadībā, man ar māsu Monsoni bija iespēja kalpot kopā ar dažiem no brīnišķīgākajiem jaunajiem vīriešiem un sievietēm visā pasaulē. Šo jauno misionāru dzīve bija kā dzīvs piemērs ticībai un lūgšanai.

Kādu dienu manā birojā sēdēja tikko ieradies misionārs. Viņš bija starojošs, stiprs, laimīgs un pateicīgs par to, ka varēja būt misionārs. Viņš bija entuziasma pilns un ar vēlēšanos kalpot. Runājot ar viņu, es teicu: „Elder, es domāju, ka tavš tēvs un tava māte nešaubīgi atbalsta tevi tavā misijas aicinājumā.” Viņš nolieca galvu un atbildēja: „Nu, ne gluži. Redzat, prezident, mans tēvs nav Baznīcas loceklis. Viņš netic, kā ticam mēs, tāpēc viņš nevar pilnībā novērtēt mana aicinājuma nozīmi.”

Bez vilcināšanās un augstāka spēka pamudināts, es viņam teicu: „Elder, ja tu godīgi un cītīgi kalposi Dievam, sludinot Viņa vēsti, tavš tēvs pievienosies Baznīcai pirms tavas misija beigām.” Viņš satvēra manu roku ļoti spēcīgā tvērienā, viņa acis sariesās asaras un tās sāka ritēt pār vaigiem, un tad viņš paziņoja: „Redzēt to, kā mans tēvs pieņem patiesību, būtu lielākā svētība, kāda vien varētu ienākt manā dzīvē.”

Šis jaunais vīrietis nesēdēja rokas klēpī salicis, cerot un vēloties, ka solījums piepildīsies, bet viņš sekoja

gudrajam padomam, kas tika dots senajos laikos: „Lūdz tā, it kā viss būtu atkarīgs no Dieva. Strādā tā, it kā viss būtu atkarīgs no tevis.” Šādā veidā šis jaunais vīrietis kalpoja misijā.

Katrā misionāru konferencē pirms sanāksmes es viņu uzmeklēju un jautāju: „Elder, kādi panākumi ir tēvam?”

Viņa atbilde nemainīgi bija: „Nekādu panākumu, prezident, bet es zinu, ka Tas Kungs piepildīs savu solījumu, kas man tika dots caur jums kā manas misijas prezidentu.” Dienas pārvērtās nedēļās un nedēļas mēnešos un beidzot, tikai divas nedēļas pirms tam, kad mēs atstājām misiju, lai atgrieztos mājās, es saņēmu vēstuli no šī misionāra tēva. Šī misionāra tēvs rakstīja:

„Dārgais brāli Monson,

Es vēlētos jums pateikties par to, ka tik labi rūpējaties par manu dēlu, kurš nesen pabeidza misiju Kanādā. Viņš mums ir bijis par iedvesmu.

Manam dēlam, kad viņš devās misijā, tika apsolīts, ka es kļūšu par Baznīcas locekli, pirms viņš atgriezīsies mājās. Šo solījumu, es domāju, devāt jūs, man par to nezīnot.

Es esmu laimīgs paziņot, ka tiku kristīts Baznīcā nedēļu, pirms viņš pabeidza savu misiju un pašreiz es esmu MIA (Savstarpējas pilnveidošanas asociācijas) sporta komitejas vadītājs un man ir aicinājums mācīt.

Mans dēls tagad apmeklē BYU (Brigama Janga universitāti), un viņa jaunākais brālis arī nesen tika kristīts un konfirmēts par Baznīcas locekli.

Es vēlos vēlreiz jums pateikties par visu to laipnību un mīlestību, ko manam dēlam pēdējo divu gadu laikā sniedza viņa misijas brāļi.

Ar patiesu cieņu, pateicīgais tēvs.”

Vēl vienu reizi tika atbildēta pazemīga ticības lūgšana.

Katram stāstam par ticību no pasaules sākuma līdz mūsdienām piemīt raksturīga iezīme. Ābrahāms, Noa, Jareda brālis, pravietis Džozefs Smits un neskaitāmi citi vēlējās būt paklausīgi Dieva gribai. Viņiem bija ausis, kas varēja dzirdēt, acis, kas varēja redzēt, un sirds, kas varēja zināt un just.

Viņi nekad nešaubījās. Viņi uzticējās.

Caur personīgo lūgšanu, caur ģimenes lūgšanu, uzticoties Dievam ar ticību, nemaz nešauboties, mēs varam piesaukt Viņa vareno spēku mūsu glābšanai. Viņa aicinājums mums ir tāds pats, kāds tas ir bijis vienmēr: „Nāciet šurp pie Manis.”¹⁵

ATSAUCES

1. Salamana pamācības 3:5–6.
2. Jēkaba gr. 3:1.
3. M&D 6:36.
4. 3. Nefijs 18:21.
5. Ebrejiem 11:6.
6. William Cowper, *Olney Hymns*, in *The Oxford Dictionary of Quotations*, 2. revidētais izdevums (1966), 161.
7. Jēkaba v. 1:5–6.
8. Džozefs Smits — Vēsture 1:13–14.
9. Skat. Etera 3:1–16.
10. Skat. 1. Mozus 6:13–22.
11. Skat. 1. Mozus 22:1–14.
12. Skat. 2. Mozus 14:15–22.
13. Skat. Jozuas 6:2–20.
14. Skat. Džozefs Smits — Vēsture 1:14–19.
15. Mateja 11:28.

IEROSINĀJUMI MĀJSKOLOTĀJIEM

Pēc tam, kad lūgšanu pilni esat studējuši šo vēstījumu, dalieties tajā, izmantojot metodes, kas mudina piedalīties tos, kurus jūs mācāt. Tālāk sniegti daži piemēri:

1. Izlasiet stāstu par misionāru no sadaļas „Ticība darbībā”. Apspriediet to, kā ticība, lūgšana un smags darbs palīdzēja piepildīt solījumu, kas tika dots misionāram. Palūdziet ģimeni padomāt par lietām, kurās viņi ir meklējuši Tā Kunga palīdzību. Uzaiciniet viņus uzskatīt to, ko viņi var darīt, lai saņemtu atbildi vai palīdzību, kas viņiem nepieciešama. Tāpat uzaiciniet tos izmantot ticību Tam Kungam, kad viņi lūgs pēc palīdzības un centīsies darīt savu daļu, lai atrastu risinājumu.

2. Izlasiet fragmentus no sadaļas „Pieņemt Viņa uzaicinājumu.” Palūdziet ģimenes locekļus pēc kārtas pabeigt tālāk dotos teikumus, izmantojot savu pieredzi: „Tas bija ar ticību, nemaz nešauboties, ka . . .” Apspriediet, ko nozīmē lūgt ar lielāku ticību. Atstājiet ģimenei kartiņu, uz kuras ir rakstīts „Vai jūs mēģinājat lūgt?”